

2 Westra

"In gezelschap voel ik me niet altijd vrij om te zeggen wat ik wil"

11 FD

Reorganisatie en cultuuromslag nodig

4 Myth busters

Are eye witnesses really that reliable?

10 US Elections

"Rejection of establishment candidates will define elections"

observant 9

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 3 november 2016

Tentamens, bindend studieadvies: studenten klagen er steeds meer over. Zie pagina 8-9 Illustratie: Janneke Swinkels

nl

College vraagt zelfreflectie van de verenigingen Tragos schond ontgroeningscode en krijgt straf

Studentenvereniging Tragos krijgt een voorwaardelijke straf van het college van bestuur. De vereniging heeft zich niet gehouden aan de gedragscode die geldt bij ontgroeningen en die door alle verenigingen is ondertekend. Bij herhaling wordt een derde van de subsidie ingetrokken.

Het gaat, zo vertelt de directeur van het studentenservicecentrum Pascal Breuls, om een aantal incidenten dat na de groentijd bij het college van bestuur is gemeld. Zo was er sprake van te weinig slaap ("maximaal twee of drie uur") in de laatste nacht, van zondag op maandag. De gedragscode vereist "ten minste zes uur aaneengesloten slaap per nacht", waarvan hooguit één keer mag worden afgeweken. "Maar zeker niet in de laatste nacht voor het onderwijs begint", zegt Breuls – een precisering die overigens niet in de gedragscode zelf is terug te vinden. Verder is er bij Tragos een meisje "gewond geraakt door roekeloos gedrag van een ouderejaars"; zij kreeg een stoel of tafel tegen haar enkel, is naar het ziekenhuis vervoerd waar vervolgens bleek dat de enkel gekneusd was en niet gebroken. Ook, zegt Breuls, was er sprake van "sadistische acties door ouderejaars: een verbod op het aankijken van de senaat, schreeuwen tegen de nieuwelingen, dat soort dingen." Tot slot zouden studenten hun tong hebben verbrand doordat ze gedwongen werden een "bepaald brouwsel te drinken dat veel te heet werd opgediend".

Het betreft hier allemaal incidenten die door het

Tragosbestuur zijn erkend. Dat geldt niet voor de klacht dat eerstejaars braaksel zouden hebben moeten opvegen met het eigen t-shirt, dat daarna weer aangetrokken moest worden. Buiten dit rijtje valt ook de schending van het verbod om van de eerstejaars geheimhouding over de groentijd te eisen. Dat feit kwam via *Observant* bij de universitaire bestuurders terecht; de vereniging heeft daar al publiekelijk spijt over betuigd.

Breuls is zeer te spreken over de reactie van Tragos, na een aantal "indringende gesprekken" met het nieuwe bestuur, aangetreden na de groentijd. "Ze hebben meteen de draaiboeken aangepast om te voorkomen dat het nog eens gebeurt."

Rector Rianne Letschert, die studentenzaken in haar portefeuille heeft, neemt niettemin het zekere voor het onzekere: op haar initiatief besloot het college van bestuur Tragos voorwaardelijk te straffen met de intrekking van dertig 'bestuursmaanden' als zich het komend jaar weer incidenten voordoen. Dat is ongeveer een derde, circa 8000 euro, van de subsidie die de verenigingsbestuurders krijgen. Verder vraagt het college alle verenigingen om "een zelfreflectie te schrijven over de doelstellingen van de kennismakingstijd en de daarbij behorende omgang en activiteiten." Die teksten moeten op 15 januari binnen zijn, waarna het college een "open discussie" met de verenigingen wil. Achtergrond van dit alles: de negatieve beeldvorming rondom studentenverenigingen, vooral na de incidenten tijdens de groentijd in Groningen.

Wammes Bos

Medicine student works with Sea-Watch for two weeks. See page 7 Photo: Sea-Watch

eng

New university professor and institute for Data Sciences

Maastricht University has appointed a fourth university professor in the field of Data Science. Canadian Michel Dumontier (1975) is senior lecturer at Stanford University and will also lead a new Maastricht institute for Data Sciences.

Preliminary investigations for the new institute are in full swing, considering the vacancy for a quartermaster posted in *Observant* last week. The provisional working title for the institute is IDS@UM. It will also provide education. "There is a growing need on the labour market for experts in the field of data science," says president of the executive board Martin Paul in the press release. "The students will easily find suitable jobs." The Harvard Business Review labelled the field as 'most sexy job of the 21st century'. The universities of Eindhoven and Amsterdam (VU and UvA), which have already set up institutes and education in the field of data science, are keeping a suspicious eye on the Maastricht plans, is said.

Data science covers a broad field of data storage, processing and analysis. Storage is becoming an

increasingly greater problem in institutes such as hospitals, which produce many terabytes of data. According to Paul, the end is a long way away with new developments such as the Internet of Things, smart sensors and social networks. An important question is how to smartly combine and transform these amounts of data into valuable knowledge?

At the Smart Services Campus in Heerlen, where the BISS Institute is located, data also play an important role, but the emphasis here is on professional applications. The School of Business and Economics is the driving force behind BISS. Several faculties will participate in the new institute. Dumontier, who will start in January 2017, works at the Stanford Center for Biomedical Informatics Research. He is an expert in the development and application of (semantic) web technology in biomedical sciences and life sciences. This is the same area in which Peter Peters, Clemens van Blitterswijk, and Ron Heeren - the other three Maastricht university professors - operate.

Maurice Timmermans

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Ronald Westra (60, Amsterdam) * **In het dagelijks**

leven: Hoofddocent wis- en natuurkunde bij het Departement

Data Science and Knowledge Engineering, sinds 2008

* **Burgerlijke staat:** Getrouwd met Marijke, twee dochters:

Janneke (21) en Annelies (18) * **Woonplaats:** Bunde

Foto: Loraine Bodewes

“Ik ben geboren
op vrijdag de
13e, op de
Wallen”

Ik ben opgegroeid met Picasso en Dali. Klopt. Wij woonden op een steenworp van het Museumplein, in de Jan Luykenstraat. Mijn vader was ingenieur en mijn moeder werkte bij de rechtbank. Ze hielden beiden van kunst en namen mijn zus en mij al vroeg mee naar het museum. Ik kan het ze niet meer vragen, ze zijn allebei overleden, maar we liepen volgens mij elke week wel een keer het Rijks of het Stedelijk binnen. Ik heb heel vroege herinneringen aan de voluptueuze vrouwen van Rubens. Ik was vijf, denk ik. Mijn leven lang ben ik van kunst blijven houden. Ik word vaak gegrepen door kleur en vorm, zoals de langgerekte beelden van Modigliani, die een en al eenzaamheid uitstralen.

Ben je bijgelovig? Ik ben geboren op vrijdag de 13e, twee weken te vroeg. Mijn moeder zat in de spits in de tram toen ter hoogte van de Dam de vliezen braken. Net als nu stak ook toen niemand een hand uit. Ze is op eigen houtje naar de EHBO-post op de Warmoesstraat geschuifeld. Dus daar ben ik geboren, op de Wallen. Ik ben niet echt bijgelovig maar nummer 13 is voor mij zoiets als een geluksgetal.

Laatste roman? Mijn god, wat erg. Nu val ik door de mand. Dat is lang geleden. Het zal *Elementaire deeltjes* zijn geweest van Houellebecq. Ik lees zoveel wetenschappelijke stukken dat ik niet aan literatuur toekom. Terwijl ik het heerlijk vind om gegrepen te worden door een verhaal. Je leest de eerste regel en je bent verkocht. In een vakantiehuis in Bretagne, ik had geen boek meegenomen, pakte ik de *Da Vinci Code* uit de kast. Ik kon niet meer stoppen.

Ik ben doodsbang voor... Eenzaamheid. Tegelijk ben ik graag alleen. Ik voel dan de volledige rust om alles te denken wat in me opkomt. Als ik in m'n eentje hardloop borrelen de origineelste ideeën in me op. In gezelschap voel ik me niet altijd vrij om te zeggen wat ik wil, kan ik last hebben van stress, van blokkades. Het heeft te maken met verlegenheid. Ik ben dan bezig met hoe ik

overkom. Teamwork is dan ook niet mijn sterkste kant, wat niet handig is in een tijd dat werken in groepen van het hoogste belang wordt gevonden. In groepen neem ik vaak de rol van moderator op me, probeer de gesprekken in goede banen te leiden.

Amsterdam of Maastricht. Ai, weer zo'n moeilijke vraag. In de 27 jaar dat ik hier woon ben ik veel van Maastricht gaan houden. Niet alleen van de historische gebouwen maar ook van de mensen. Bijzonder vind ik dat iedereen dialect praat, van de loodgieter tot de gouverneur. In Amsterdam pas je daar wel voor op. Mijn ouders, die hoorden tot de ambitieuze middenklasse, moesten daar niets van hebben. In Amsterdam kom ik niet vaak meer, maar als ik er ben, gaat mijn hart open. Het is een compleet andere wereld, het Hollandse, het frisse, het ongedwongene. En vooral het nonconformistische. Ik voel me er in zekere zin vrijer. **Ik kijk terug op een prettige ontgroening.** Nee hoor, ik ben nooit lid geweest van een studentenvereniging. Van brallere koorballen draait mijn maag om. De domheid, de arrogantie, zich beter voelen dan de rest... De charme zit hem in het erbij horen. Ik ken dat verlangen ook maar toch is het niks voor mij. De keerzijde is namelijk de sociale controle. Ik ben een super-individualist.

Elke gek zijn gebrek. Ik praat vaak hardop tegen mezelf, meestal op momenten dat ik me ongeobserveerd voel. Wat maar al te vaak niet het geval blijkt. Staat er ineens een student je verbaasd aan te kijken. Thuis doe ik het ook. Toen mijn dochters in de puberteit zaten, schaamden ze zich voor me. 'Niet doen', beten ze me toe. Veel wiskundigen zijn geobserveerd door getallen. Ik ook. Als ik een getal zie, dan probeer ik daar altijd een regelmaat in te ontdekken. Ik ontbind ze bijvoorbeeld meteen in priemgetallen. Ik wil alles vereenvoudigen tot principes, schema's. Ook mensen stop ik soms in hokjes qua gedrag. Kan ik er wel of geen contact mee krijgen bijvoorbeeld.

Hardrock of klassiek? Ik ben in de jaren zeventig opge-

groeid met Deep Purple en Black Sabbath, pure nostalgie. Maar ik kies toch voor klassiek, voor de grote drie: Bach, Beethoven en Mozart. Ook Wagner hoort daar voor mij bij, heb ik een speciale relatie mee. Ik vind hem abject als persoon, een antisemitiet, een profiteur. Hij deed alsof hij homoseksueel was om in de smaak van koning Ludwig te geraken en geld van hem los te weken. Maar als componist waardeer ik Wagner zeer. *Götterdämmerung* vind ik echt fantastisch. Ik neem me weleens voor om de volle vier uur achter elkaar te beluisteren maar dat is nog nooit gelukt. En als ik het eenmaal heb gedraaid, dan heb ik er ook een tijdje genoeg van. **Mensbeeld.** Positief. Vol vertrouwen. Ik vind het een voorrecht om met jonge mensen te werken. De meesten zijn zeer gemotiveerd en tonen veel interesse, ook als ze zich aanvankelijk recalcitrant opstellen. Ik laat ze op een waardige manier onderuitgaan, natuurkunde is nu eenmaal moeilijk. Ze komen zichzelf al snel tegen en ontdekken hun eigen zwakte, wat me gezond lijkt. Het is dan mooi om te zien hoe hun belangstelling en motivatie daarna ontluikt.

Wat is het geheim van een goed huwelijk? Elkaar steeds opnieuw ontdekken, al komt dat er niet altijd van. Je hoort collega's of vrienden een weekje Rome boeken, en denkt: potverdorie, moet ik ook doen. Maar workaholic als ik ben, sta ik er niet altijd bij stil.

Humor. Erg belangrijk. Met grappige mensen maak ik makkelijker contact. Ik strooi zelf ook met grappen in colleges, al is mijn repertoire eindig. Ik maak steeds vaker dezelfde grappen, tot bewuste versprekingen aan toe. Los daarvan vind ik het leuk om de cabaretier uit te hangen. Wie ik bewonder? Dan kom je toch al snel bij Freek uit, maar ook bij Toon Hermans.

FHML-vice-decaan over missie MUMC+ “Wat Utrecht doet, doen wij al lang”

Een paginagroot stuk in NRC Handelsblad van vorige week, waarin het Universitair Medisch Centrum Utrecht wordt opgevoerd als het eerste UMC in Nederland waar men afscheid neemt van de ‘publicatiedwang’. Hoogleraren worden daar nu benoemd aan de hand van criteria die meer inhouden dan alleen het tellen van publicaties in toonaangevende tijdschriften.

In het benoemingsprotocol wordt ook aandacht gevraagd voor onderwijs en de maatschappelijke impact van het onderzoek van de kandidaat. Daarnaast hanteert het UMCU nu een protocol voor de interne beoordeling van onderzoeksprogramma's waarbij opnieuw die maatschappelijke

lijke impact (zijn medische richtlijnen aangepast, houdt men publieke lezingen etc.) een prominente rol speelt. Een en ander met dank aan de ideeën van de groep rond *Science in Transition*, waarvan de voorman UMC-bestuurder in Utrecht is, Frank Miedema.

Maar hoe zit het in Maastricht? Is de faculteit die lange tijd gold als de meest progressieve van ons land, achterop geraakt?

FHML-vice-decaan en MUMC-bestuurder Nanne de Vries ontkent het met kracht: “Ik vond dat men een beetje dik deed in dat NRC-artikel. Wij doen dit in Maastricht allemaal al lang. Het is niet alleen maar tellen hier; natuurlijk, het hoort erbij, een hoogleraar die één paper per jaar schrijft, dat

is te weinig, maar we maken afspraken, praten ook uitgebreid over ambities. Naderhand moet je dan soms concluderen dat iets niet gelukt is, dat zijn ook interessante gesprekken. Onderwijs is bij ons sowieso heel belangrijk, daar kan niemand zich aan onttrekken, en die maatschappelijke impact, tja, dat is nu net het plusje in onze naam MUMC+. Dat is mede de inbreng van de vroegere faculteit gezondheidswetenschappen. Aandacht voor preventie, voor gezondheidsbevordering in onze regio. Dat staat met zo veel woorden in onze missie. In die zin zijn wij geen standaard UMC.”

Wammes Bos

Co's teleurgesteld na gesprek Bussemaker

Onderwijsminister Jet Bussemaker is niet van mening veranderd na de actie van co-assistenten afgelopen donderdag. De geneeskundestudenten vinden dat zij onevenredig hard geraakt worden door het leenstelsel. Ze studeren langer dan andere studenten en de coschappen zijn doorgaans te intensief voor een bijbaan. Daarom willen ze een stagevergoeding.

Donderdag beten de studenten op alle geneeskundefaculteiten in het land en voor de Tweede Kamer letterlijk op een houtje. Via de hashtag ‘dit doet de co’ op social media konden mensen hun steun betuigen. Dat leverde veel aandacht en reacties op, aldus Rob van Gassel, onlangs afgestudeerd als basisarts in Maastricht en lid van de actiegroep. “We kregen er zelfs complimenten

over van de minister.” Maar daar bleef het bij. In een gesprek met de studenten afgelopen vrijdag, gaf Bussemaker aan bij haar standpunt te blijven: geneeskundestudenten hoeven niet gecompenseerd te worden voor de invoering van het leenstelsel. Bovendien gaat ze niet over stagevergoedingen, zei ze. “Daarvoor moesten we bij Sociale Zaken en Werkgelegenheid of Volksgezondheid, Welzijn en Sport zijn. Het enige waar ze wel op in ging, was onze zorg dat de toegankelijkheid van de studie in gevaar komt”, zegt Van Gassel. “Uit de eerste resultaten van een onderzoek van de Nederlandse artsvereniging KNMG – die ook bij het gesprek aanwezig was – blijkt dat vooral studenten uit een lagere sociale klasse terugdein-

Actie in Maastricht Foto: Loraine Bodewes
zen voor een hogere studieschuld.” Bussemaker noemde de signalen zorgwekkend en beloofde de situatie in de gaten te houden. “Maar ze zag geen aanleiding om nu in te grijpen. Wij zijn bang dat het kwaad al is geschied voor er iets gebeurt.” Hij noemt het gesprek teleurstellend, maar toch blijft Van Gassel positief. “We zijn nu een jaar bezig, in die tijd is de steun enorm toegenomen. We krijgen veel positieve aandacht in de media. Dat geeft een bepaalde druk op de politiek en die proberen we nu vast te houden. Er zijn moties ingediend in de Tweede Kamer en vragen gesteld in de Eerste Kamer. Dat houden we in de gaten. En als de minister niet op eigen initiatief overlegt met Sociale Zaken of VWS, dan zullen we er zelf naar toe gaan.” CF

Saurus maakt kans op €10.000

Studentenroeivereniging Saurus is een van de vijftig genomineerden voor de Nuon Club Competitie, een wedstrijd waarin sportclubs €10.000 kunnen winnen voor een origineel idee om energie te besparen. Saurus wil leden bewust maken van hun energieverbruik door een scherm op te hangen in de gang, waarop precies te zien is hoeveel het kost om bijvoorbeeld de lampen in de loods te laten branden. Dat meten ze door speciale kilowattuurmeters op te hangen in de groepenkast. “Zo hopen we hun gedrag te veranderen, een verandering die ze misschien zelfs mee naar huis nemen”, aldus secretaris Marcel Brouwers in het promotiefilmpje voor de wedstrijd.

Het zou niet de eerste energiezuinige maatregel zijn die Saurus neemt. De vereniging heeft ook zonnepanelen op het dak en lampen gekoppeld aan bewegingssensoren.

Stemmen kan nog tot 16 november. Een dag later worden de negen winnaars bekend gemaakt.

CF

Universiteiten maken ambities waar

Alle universiteiten zijn hun prestatieafspraken met het ministerie nagekomen en verreweg de meeste hogescholen ook, aldus de speciale reviewcommissie vorige week. Zes hogescholen krijgen een tik op de vingers: te veel van hun studenten stranden voortijdig. Zij kunnen een deel – maximaal 5 procent – van hun bekostiging verliezen. Het is aan minister Bussemaker om dat te bepalen.

In 2012 maakte toenmalig VVD-staatssecretaris Halbe Zijlstra prestatieafspraken met de hoger onderwijsinstellingen. De reviewcommissie is tevreden over de resultaten: “De kwaliteit van het bacheloronderwijs is sterk verbeterd, het studieresultaat is bij de meeste instellingen gestegen, de overheadkosten zijn gedaald. En er zijn keuzes gemaakt voor zwaartepunten in onderwijs en onderzoek.”

Universiteitenvereniging VSNU is blij met het oordeel van de commissie, maar ziet het niet zitten om op dezelfde voet verder te gaan. Voorzitter Karl Dittrich wil de kwaliteitsbewaking liever binnenshuis houden: studenten, docenten en medezeggenschap kunnen in de toekomst onderling nieuwe afspraken maken, wat het draagvlak alleen maar ten goede komt. Ook de twee landelijke studentenorganisaties zijn kritisch over de uitkomsten. De nadruk ligt te veel op de cijfers, vindt zowel het Interstedelijk Studenten Overleg (ISO) als de Landelijke Studenten Vakbond (LSVb).

HOPE

Het zijn boeiende tijden voor politieke wetenschappers, met de Amerikaanse verkiezingen op komst. Elke dag lees ik op internet gretig de analyses en bekijk ik de filmpjes van Donald Trump, die zich weer heeft overtroffen met nieuwe belachelijke en dubieuze uitspraken. Ik deel ze enthousiast en mijn vrienden- en kennissenkring reageert met instemming en gepaste verontwaardiging: het is toch niet te geloven dat deze man serieus kans maakt op het presidentschap van de Verenigde Staten, wie zijn toch die mensen die op hem stemmen? We snappen er niets van en wentelen ons nog eens tevreden in onze eigen weldenkendheid.

Maar soms krijg je ineens een glimp te zien van wat die anderen, die niet-weldenkende Amerikanen, lezen en bekijken op internet. Facebook schijnt algoritmes te gebruiken om mij te voorzien van zoveel mogelijk nieuws dat mij interesseert, en soms glipt er iets doorheen dat weliswaar over politiek gaat, maar dat niet

Weldenkende mensen

bepaald past in mijn wereldbeeld. Facebook adviseert me om een nieuwsbericht over Hillary Clinton te lezen en als ik doorklik, zit ik ineens in een compleet andere wereld. Een wereld die bestaat uit complotten overall, en waarin Hillary Clintons campagne team samen met het Witte Huis allerlei schandalen onder het vloerkleed heeft weten te vegen. Misschien komt het omdat het 's avonds laat is en het stil is in huis, maar ineens word ik me bewust van de snerende gezichtsuitdrukking op mijn eigen gezicht en ik vraag me af: hoe weet ik eigenlijk zo zeker dat dit allemaal niet waar is?

Ik herinner me het gesprek vorig jaar met een Russische vriend die al lang in Nederland woont, die voorzichtig probeerde te vertellen hoe hij zich stoort aan de eendimensionale berichtgeving over Poetins Rusland deze dagen. Natuurlijk bedoelde hij diens gedrag

niet goed te praten, maar zouden we ons in Nederland niet moeten realiseren dat hoe meer de politieke spanningen toenemen, hoe gekleurd het nieuws wordt dat we voorgeschied krijgen? Zijn familie in Rusland kreeg heel andere verhalen te horen over de rol van Rusland en de VS in bijvoorbeeld Syrië, en begreep in het geheel niet hoe hij de Amerikanen nog durfde te verdedigen.

Recent hadden we nog een discussie met de Franse eigenaars van ons vakantiehuis, aan de dinertafel, over de desastreuze effecten van de schaalvergroting en de Europese politiek voor het Franse platteland. Die mensen verwarren de effecten van de onvermijdelijke globalisering met het beleid van de Europese Unie, stellen we onszelf na afloop van het etentje gerust. Maar ik realiseer me dat het niet voor het eerst is dat ik word uitgedaagd mijn eigen zekerhe-

den nog eens kritisch te bekijken.

Ter geruststelling kijk ik voor het slapengaan nog maar even wat Trump-filmpjes: kijk, hij zegt het echt, hoe is het toch mogelijk!

Klaartje Peters, bijzonder hoogleraar lokaal en regionaal bestuur bij FASoS

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth busters

Myth: An eyewitness statement can be trusted blindly

Photo: Joey Roberts

It is a familiar pattern in crime series: the police investigation into a murder, disappearance or whatever, leads nowhere and detectives are at a loss. And just when they are about to give up, a witness turns up, the case gains momentum and is rapidly solved.

Reality is often less compliant, argues forensic psychologist Melanie Sauerland. "I think that one important interpretation is that we have a lot of faith in our memory. We even overestimate it. Our memory is not static, recollections can change with time and start to lead a life of their own, as it were." She refers to the 108-year-old work *On the Witness Stand* by Hugo Münsterberg, a pioneer in applied psychology and then a Harvard lecturer. "To demonstrate the fallibility of memory, he carried out a few experiments in a lecture hall full of students. For example, he had them look at a sheet of paper containing fifty randomly placed black squares for five seconds. Afterwards they had to say how many squares they had seen. The students gave widely varying answers (from 25 to 200, ed.)."

In short, a witness statement is not necessarily true, but according to Sauerland the cause of that lies initially in the way in which witness statements are taken and not with the witnesses themselves. "Memories can change greatly as a result of external influences. As far as that is concerned, it is the practices and procedures that make a 'bad witness'. In the murder case of Olof Palme (Swedish Prime Minister, shot dead in 1986, a case that was never solved), his widow had initially given a very vague descrip-

*"Recollections
can change with
time"*

tion. Strangely enough this became more and more specific during the two years that followed. A suspect was also presented. Eventually it was obvious that the development of the description was clearly influenced by photographs shown to the widow by the police."

During her time as a student, Sauerland was also a witness once. She was a passenger in a bus that collided with a car. "Weeks later my friend and I, after we came forward as witnesses, received a form with all kinds of questions that we could no longer answer properly. For example, whether the road surface was wet or dry. There was nothing on the form stating 'if you are not sure, don't guess'. This motivates people to tell as much as they can possibly remember. Even things they don't remember very well."

Many judicial errors are the result of faulty identification in a line-up, an identification test in which witnesses have to recognise the assailant from a line of people. "So much can go wrong in the implementation. There was a case in Spain in 2009, in which an offender was described by

two victims as being 'black'. One black suspect was then put in a line-up with Latino suspects. Everyone who knew the culprit's description would be able to pick out the black suspect. Even though that man had been nowhere near the crime scene."

How can we ensure that witnesses and their statements become more reliable? "The Dutch police have a three-hundred-page *Handleiding confrontatie* (confrontation manual) for line-ups, but this is not legally binding. Although this manual contains useful instructions, not everything in it is correct, Sauerland says. What is important, is that any biases that detectives may have, are corrected. The urge to confirm existing evidence (the investigator bias), for example, can be corrected by organising a double-blind line-up. In that case, the person setting up the line-up on behalf of the police doesn't know who the suspect is. The witness should also be made aware of this. In general, it is especially important that witnesses aren't given any extra information and that the questions and instructions are open." Often, however, Sauerland also hears that eyewitness statements can never be trusted. She feels that this is taking things too far. "As long as the statements are taken under the right conditions and in a responsible way, without suggestion, then they should be reliable."

Sjoerd Willen

This is a series in which academics shoot down popular myths

*Don't call
them
Spanish*

We know history has many purposes. It might offer us consolation, great movie plots, a sense of identity, lessons for the future, and, in many cases, tourism and jobs.

Spain is one of those countries that counts with such a large amount of historical heritage that one might lose oversight - not necessarily a problem, in most cases, but an opportunity, for sure. It's also one of those countries that economically depend on tourism as an important source of income, and again: not necessarily a problem, but surely an opportunity. Hence, the Spanish municipalities that have Jewish heritage - say, rests of an ancient synagogue - decided to unite themselves in the so-called 'Network of Spanish Jewish Neighbourhoods', in order to facilitate the exchange of information and, most of all, attract tourists that are interested in Spain's particular Jewish history. Which, by the way, is as fascinating as it is bloody.

Great plan, you'd say, and that's also what I thought. I could've known, however, that there would be a 'but', and that it would come from the beautiful hilly lands of Catalunya.

Many Catalans, as many other 'Spaniards' (don't call them that), such as Galicians and Basques, yearn for more independence from the national government. Hence, four Catalan municipalities have separated themselves from the Network, and Barcelona will do so too, soon. The reason? The Catalans say it's because they want to focus on investigation, not tourism, but most non-Catalans think they know the real reason: Catalunya does not consider itself Spanish, so Catalan municipalities can't be in a Spanish Network. Also, Catalan Jews were not Spanish Jews, because, again, Catalunya was not Spain, which is why today, Catalunya is still not Spanish. History has many purposes.

*Fleur Damen
UCM student*

Board calls for self-reflection by student associations

Tragos penalised for violating code of conduct

The Executive Board has put the student association Tragos on probation for contravening the code of conduct for the initiation period signed by all associations. If it violates the code of conduct again, one third of the grant Tragos receives from the university will be withdrawn.

The decision follows a number of incidents during the initiation period reported to the Executive Board. According to Pascal Breuls, director of the Student Services Centre, prospective members were allowed too little sleep (“no more than two or three hours”) on the final night from Sunday to Monday. The code of conduct requires “at least six hours of uninterrupted sleep per night”, a rule associations can break once, “but certainly not on the final night before classes begin”, says Breuls.

This qualification does not appear in the code of conduct itself.

In another incident at Tragos, a female student was “injured due to reckless behaviour by an older student”: she was hit in the ankle by a chair or table and taken to hospital, where the ankle turned out to be bruised but not broken. There was also “sadistic behaviour by senior students: a ban on looking at the Senate, shouting at the new students, those sorts of things”, Breuls says. Finally, students apparently burnt their tongues after being forced “to drink a certain concoction that was served too hot.”

The Tragos board has already acknowledged all these incidents. This does not hold, however, for the complaint that first-year students had to mop up vomit with their own T-shirts and then put

them on again. As for the violation of the ban on demanding confidentiality from first-years about the initiation period, which came to the attention of university administrators via *Observant*, Tragos has already publicly expressed its regret about that.

Breuls is pleased with the response from Tragos following a number of “intense discussions” with the new board, which was appointed after the initiation period. “They immediately made changes to their procedures to prevent it from happening again.”

Nonetheless, rector Rianne Letschert, whose portfolio includes student affairs, decided to err on the side of caution: on her initiative the Executive Board put Tragos on probation, with the threat of 30 ‘administrative months’ being wit-

hdrawn if such incidents recur in the coming year. This amounts to approximately one third, or around 8000 euros, of the grant given to association boards. Further, the Executive Board is requiring all associations to “write a self-reflection report on the objectives of the introductory period and the accompanying activities and behaviour.” These reports are to be submitted by 15 January, after which the Board intends to enter into an “open discussion” with the associations. The backdrop to all this is the negative image of student associations, particularly following the incidents during the initiation period in Groningen this year.

Wammes Bos

A “sketchy” drawing session

In a well-hidden corner of the Bonnefanten museum, a group of about thirty people gathers. As they collect their paper and charcoal, pencil or pen, the near-nude models take their places at the front. Hungarian artist Sándor Sinkó will lead tonight’s sketching workshop, organised by the Young Office (YO), a group of volunteers that aims to attract more young people to the museum. “Look at where the light falls”, says Sinkó. “The trick is to get the shadows right.” The two models under the spotlights, a man and a woman, become motionless. The participants are equally concentrated: there is not much time for a detailed drawing. The male model’s arms are full of tattoos and his hair, which is sticking straight up, makes for interesting sketches. The models are seated on chairs, the participants in a semicircle around them. Some of the drawers stand, others spread out on the floor. The models are like objects, with only the light manipulating how they are seen. The walls and the ceiling are mostly black, but only half painted; the room is being turned into another exhibition room. Suddenly Sinkó’s voice rings out again: “Put some shadow on both sides of the leg – try to make her look real.” Anyone in need of inspiration need only look

around; the collection *Van Floris tot Rubens*, one of the largest exhibitions of private sixteenth-century collections of Flemish and Dutch sketches, is on display right next to the workshop. During the breaks – there are four sessions of about forty min-

utes – the participants are invited to walk around, guided by one of the YO members. “It’s as though you’re going from the masters to the amateurs when you walk towards the workshop”, laughs YO president Hanna Hese-mans.

The sketching workshop is one of several new events organised by the YO, each focusing on a different art discipline or theme. “It’s interesting for everyone, but especially younger people – we want to get them into the museum”, says Hese-mans. “It must be informative and social at the same time.” Live music is also on the programme, and visitors can happily sip a glass of beer while wandering around the exhibitions.

Tonight the YO seems to have reached its goal: the audience consists mostly of students. One of them is Elke Zweers, an Arts and Culture student. She explains that drawing is just a hobby, as it seems to be for most of the participants tonight. Professional artists or not, the workshop has something to offer for everyone. “Drawing is very relaxing”, says Zweers. “But the models are interesting too. The male model has a really pronounced jawline, which can really put ‘expression’ into the drawing.”

Freya Tilleman

The next YO event will be held on 15 November. More information about events and tickets can be found on www.facebook.com/YObonnefanten

Beyond the idea

Have you always wanted to follow in the footsteps of Alexander Fleming (penicillin), the Wright brothers (the aeroplane), or Ann Tsukamoto (stem cell isolation)? Then the **Inventors’ Day** (9 November) is a good time to start. But where? And how?

There are various ways in which an invention can come about, says **Bart van Grinsven**, assistant professor at the Maastricht Science Programme and inventor of the heat transfer method through DNA. “There is a problem that you want to tackle, you think about what you should do and draw up a plan. If everything goes as you expected, then there is not much excitement but it does work.”

Much more interesting, he thinks, is if you stumble on an invention by accident. That is what happened to Van Grinsven himself. “I was working on other research, but the measurements weren’t stable. I found a solution for that problem. That gadget appeared to provide much better results than the existing measuring instruments. It took six months before I realised it myself. But then the moment comes that you understand this, and that is when you can start to reproduce and fine-tune it.”

That is also when the real work starts, says Van Grinsven. “A stroke of luck like that is such good fortune. Then you have to possess the knowledge to recognise and understand it.” You have to

Illustration: Simone Golob Photo: Joey Roberts

realise that you accidentally invented something. “That is when teamwork comes into play. The time of Edison and Tesla is no more. Inventors no longer work alone. You have to be honest enough to say that you can’t do a particular part by your-

self.” Confidence and perseverance are important characteristics. “Sometimes you fall flat on your face. That is why it is science and not playschool.”

Cleo Freriks

UM students still going to Calais

They had raised €4300 and collected sixty boxes of clothes, blankets, pillows, shoes and sleeping bags to transport to the refugee camp in Calais. Then the French authorities dismantled the ‘Jungle’. Right in exam week, too, says law student Angelica Giombini, one of the four Italian students who organised the initiative.

“While the camp was being cleared we still could have helped; there was demand for all kinds of things. It was total chaos, especially since the registration and the destruction of the camp went hand in hand, as we heard from the local voluntary organisations.”

What now? The students intend to head to Calais anyway, leaving early next week. The image of an entirely empty camp is misleading, says Giombini. “A lot of refugees were left behind because there were too few places to relocate them to. Others left the day before the French authorities came, only to come back later, determined as ever to make it to England. There’s also still a small camp near Dunkirk. So there’s still plenty of demand for everything.”

The students plan to spend five days in Calais, distributing supplies and doing voluntary work such as cooking. They are still open to donations of goods and money, says Giombini. “We want to expand the project to refugees in general.”

MT

For a donation, see www.gofundme.com/2rqa7cc

Guess who's coming to dinner

"If only I'd bought you a broom instead of wine"

*
Nanne de Vries

60

vice dean of the Faculty of Health, Medicine and Life Sciences and professor of Health Promotion, married, one daughter, two sons

*
Denise Sitters

19

second-year medical student and member of student volleyball club Fyrfad

*
Caroline van der Starre

18

first-year health sciences student and member of Fyrfad

*
Koen Vannisselroij

22

third-year psychology student and vice president of Fyrfad

*
Ewoud Roelfs

19

second-year medical student and treasurer of Fyrfad

*
Wannes van Lonkhuijzen

20

third-year psychology student and member of Fyrfad

"It's too moist", says Denise Sitters. "Not at all", replies Nanne de Vries, professor of Health Promotion. "Just say that's how your apple crumble is supposed to be. I like it." Meanwhile, Wannes van Lonkhuijzen is standing at the kitchen counter with a knife and the second round of apple crumble. He is trying to open the springform pan over the sink. After more than a small amount of prying, it works – and the crumble pops out into the water. That's the end of dessert. Sitters: "I see you don't know how a springform works."

Van Lonkhuijzen: "Luckily I'm a people person."

De Vries: "Just wait till she goes on the attack."

Van Lonkhuijzen: "I'll put the knife away, just to be on the safe side."

De Vries to the reporter: "Can I add another category to the stars? Missed opportunity: one portion of apple crumble. And two: Denise waiting till we're gone to give Wannes a smack."

When the professor arrives around six pm, it is remarkably quiet in the small kitchen at the Raadhuisstraat 1 in Heer. Two women are peeling apples for the dessert; the three men are busy with a dish of salmon, broccoli and potato. None seem to have time to make conversation with their guest.

"How am I supposed to dice the butter?" Sitters wonders aloud as she holds her sticky hands aloft. "Are you one of the medical students?" De Vries asks. Yes, she responds; second year. He chuckles knowingly. "Then you've not had a knife in your hands yet."

"Volleyball players don't usually fit in a student house", De Vries remarks as he sizes up the Fyrfad members. "I'm a setter, they're smaller", Van Lonkhuijzen replies. He wipes down the kitchen table with a cloth. This is met with an approving nod: "That will give you an extra star for cleanliness." Another star is notched up when the students mention cleaning the kitchen this afternoon. It was just too bad they didn't have a broom, they

say. "If only I'd brought you a broom instead of wine", De Vries replies. The wine De Vries is referring to – one bottle of red, one of white – disappears out of sight upon being presented to the hosts. De Vries makes a few allusions to it over the course of the evening, including when he laughs at the end of the dinner, "You'll think of me again this weekend."

What do you do, he asks Koen Vannisselroij, who places a glass of water in front of him ("first water, then wine"). "Psychology." It's not the professor's first question, nor will it be his last. De Vries asks, and asks, and asks: about their studies, about volleyball, about the student house, about where they come from, and so on and so forth. "We have a lot in common; you're all in a similar field to me", he concludes. "I'm originally a psychologist [like Vannisselroij and Van Lonkhuijzen –Ed.] and now on the board of the FHML, where you study", he says, nodding in the direction of Sitters, Caroline van der Starre and Ewoud Roelfs. "I even used to play volleyball. What a coincidence. I was a setter, I had to dash into the attacking zone from the back of the court. You had to be quick. At some point I couldn't hit anymore. There was something wrong with my shoulder." Vannisselroij can sympathise. "My left shoulder is always getting dislocated. It's

painful." The professor's question – "So do you just push it back in again?" – is met with a nod.

The food will be a little longer. "So are you all following this series in *Observant*?" De Vries asks cheerfully. They are not. "Oh." The students busy themselves gathering cutlery and looking for wine glasses. "Would you like a glass of wine?" asks Van Lonkhuijzen. De Vries laughs heartily: "Well, now that you ask." "Any preference?" the students want to know. "According to Albert Heijn our one goes well with the salmon." "Well, let's do yours then. I'll just take mine home again."

What made you decide to take part in this series? De Vries asks. "Koen asked if I want to have dinner. I thought, why not, I don't have anything else to do", Van Lonkhuijzen replies.

"It seemed like a good idea", says Vannisselroij.

"And no, not just to drum up members – we already have waiting lists."

The apple crumble, spread over an oven dish and a springform pan, arrives on the table. "What do you want to know about me, Caroline?" De Vries asks the youngest of the bunch. She smiles, somewhat shyly. Van Lonkhuijzen, pointing to the professor's ear, takes the plunge: "So how old is that earring?" "I got it in 1987 from my then wife." Seems like a "pretty risky" gift, Van Lonkhuijzen

contends. It was fine, says De Vries, "she knew me well. It's quite distinctive, wearing jewellery like this: either I'm the professor with the earring, or when I was younger guys would come up to me after lectures because they thought I was gay." Does he have children? "A daughter of 28 with my ex. She's a curator at the Voorlinden museum. And two sons with my current wife. My youngest is 17; he's in his final year at school and plans to study electrical engineering. He wants to do something practical. The older one is 19 and becoming a professional soldier." "What do you think of that?" asks Van der Starre, who has overcome her bashfulness. "Initially I thought it was a less than ideal choice and kept making jokes about it. Then my son said, Dad, I've found what I want to do you go and poke fun at it. That's not nice. I thought that was a very mature response. Very good." As he leaves, the five ask if he will come and watch a game some time. Next week perhaps? No, De Vries replies; he'll be in Tomsk, in Siberia. Some other time, though.

Riki Janssen

QUALITY OF FOOD

★★★★☆

"The combination of salmon, celeriac and broccoli was tasty, but it could have been a little hotter"

CLEANLINESS

★★★★★

HOSPITALITY

★★★★☆

"I was glad someone asked about my earring. I was thinking, do I have to come up with yet another question?"

Scores (up to 5 stars) given by prof. de Vries

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Professor Nanne de Vries shares a meal with members of student volleyball club Fyrfad, from left to right: Caroline van der Starre, Koen Vannisselroij, Denise Sitters, Nanne de Vries, Ewoud Roelfs, Wannes van Lonkhuijzen Photo: Loraine Bodewes

Lifesaver for two weeks

Photo: Sea-Watch

Spending two weeks aboard a ship with a tiny, poorly ventilated hut, helping refugees as they grow weaker by the minute in their rickety boats, trying to avoid the trigger-happy Libyan coastguard – these are not the usual experiences of a third-year UM medical student. Jendrik Dedow (24, international track), originally from Hamburg, spent the first half of July working with Sea-Watch, a German non-governmental organisation (NGO) dedicated to assisting refugee boats along the Libyan coast.

“On the plane to Malta I tried to think about how I’d respond to the situations I was going to face. But there’s just no way to prepare.” Dedow first made contact with Sea-Watch in January. His goal, first and foremost, was to help refugees. He also wanted to expand his own horizons and use the opportunity to gain additional medical experience.

Dedow joined a fourteen-strong crew as part of the medical team, together with another student, a doctor and a paramedic. “When a refugee boat was detected our team sped over to them in a motorboat. Most people were suffering from hunger and thirst and were given an infusion. If they were found in the morning they often had hypothermia; by afternoon they were dehydrated. Others were psychologically in bad shape. Sometimes a refugee would have a breakdown after being rescued. Mostly we distributed food, drink, painkillers and lifejackets, and had to warm people up or calm them down. If their boat was in danger of sinking we took them on board. In two weeks, we helped almost two thousand people and took 129 on board.

“The work was extremely varied. Doing repairs and maintenance, hoisting the motorboat in and out of the water, and in my case communicating

with the refugee boats. We didn’t have any real medical challenges. Thankfully I also didn’t see any bodies, although I did hear terrible stories about a boat whose engine room was full of corpses, and about women with burns on their legs and genitals because they’d been sitting in a mixture of fuel and seawater. The hardest part was a rescue mission where we spent about ten hours aboard the motorboat. But that’s no big deal compared to some missions that took a few days. Also, we were a little afraid of the unpredictable Libyan coastguard. Sometimes they were helpful, sometimes downright hostile. They didn’t follow any rules and they could start shooting at the least provocation.

“Personally I found it very difficult to see how badly the faith of some refugees had been tested. The refugees on one boat continually ignored us. They were probably afraid of being returned to

Libya. We’d have to address them over and over again and look them straight in the eye until they were willing to believe us. Even then they were suspicious, always warning, ‘God is watching you!’ You could tell how often these people had been lied to, cheated and abused.

“You really only understand the depth of the misery when you’ve seen it with your own eyes. When you witness it yourself, you realise it’s people just like you and me floating around out there.” Few medical students spend time working with an NGO in a crisis area, Dedow says. “Maybe they don’t think they can make a difference on their own, or that you first have to be a fully qualified doctor. But you can do more than you think, even as a second- or third-year student. I plan on going again next summer.”

Sjoerd Willen

Are you proud to be an American?

Swiss-American UCM-student Sophie Silverstein is on exchange in Santa Cruz, California. For the first time in her life she is living and voting in her mother’s home country.

When I was about eight years old, I was convinced that I would be the first female president of the United States. In fact, whenever my grandmother called from California (on rare and exciting occasions in the days before Skype) I would invariably answer with: “The president speaking.” When my ballot for the United States presidential elections arrived in the mail on Wednesday, I’ll admit to feeling excitement reminiscent of my childhood zeal. This is the first time I can vote in a United States election (since I was under eighteen the last time)! For a couple minutes, I feel oddly at peace: participating in American politics means integrating my two nationalities and, for once, not allowing one side to recede passively into the background.

This feeling of warm, fuzzy, belonging quickly disappears. “Are you proud to be an American?” my aunt, who lives in Berkeley, texts me during the third presidential debate later that day. I am stunned into an angry, disbelieving silence. I

have just watched a discussion in which abortion was described as ‘ripping the baby from the womb’, where immigrants already persecuted by the federal government were lumped together as one criminal mass, and two opponents are talking so much at cross-purposes that calling their performance a ‘debate’ does injustice to that word. The blogosphere has been buzzing with the sentiment that the *Saturday Night Live* skit was more serious than the actual debate. “History in the making”, reads another insightful

text from my aunt. What would eight-year-old me say? Should she be happy to see the first female nominee of a major American political party come this far in the presidential race? Or should she be abhorred to see textbook definition of bigotry come to life? A lot of Americans are joking (or are they serious?) about moving to Canada. Canada is not so much for me, but maybe I should revamp my Dutch citizenship goals?

I know one thing, though. This isn’t a time for political quietism, so I am determined to do justice to my politically ambitious childhood self, take up my citizenship rights and vote, even when my choices are less than optimal.

Sophie Silverstein

See page 10 for more about the US elections
Check www.observantonline.nl/sophieinsantacruz
for more columns by Sophie Silverstein

Studenten hebben nog nooit zoveel klachten ingediend, blijkt uit een rondgang langs universiteiten en hogescholen. "Soms komen ze al met een advocaat aanzetten bij de examencommissie."

HOP, Irene Schoenmacker

Illustratie: Janneke Swinkels

Studenten en onderwijsinstellingen kregen de afgelopen jaren nogal wat voor hun kiezen: de langstudeerboete werd ingevoerd en weer afgeschaft, studiekeziers moesten zich eerder aanmelden, het bindend studieadvies bleek verkeerd te worden toegepast enzovoorts.

Geen wonder dat het aantal klachten de pan uit rees. Het ene na het andere beroepschrift werd ingediend. Studenten kregen de smaak te pakken, leek het wel. Ze gingen ook schadevergoedingen claimen als ze studievertraging opliepen. Studeren kost namelijk meer geld dan vroeger.

Hebben de klagende studenten een punt of slaan ze inmiddels een beetje door? En wat zeggen deze stijgende cijfers nu eigenlijk?

Oneens

Als studenten het oneens zijn met een beslissing van hun universiteit, kunnen ze een beroepschrift indienen bij het college van beroep voor de examens (CBE) of bij het college van bestuur, afhankelijk van het onderwerp. Verreweg de meeste klachten komen bij het CBE binnen en gaan over het bindend studieadvies, tentamencijfers of fraude. Het college van bestuur behandelt onder meer klachten over het collegegeld en problemen met de inschrijving.

Beide colleges moesten de laatste jaren flink aan de bak. "Het loopt er werkelijk over de schoenrand heen", zei Willem Beijk in 2012, destijds secretaris van de landelijke onderwijsrechtbank CBHO in Den Haag. Daar kunnen studenten naartoe als ze geen gelijk krijgen van hun universiteit of hogeschool.

Universiteiten

Uit een inventarisatie van het Hoger Onderwijs Persbureau blijkt dat het aantal beroepschriften bij de CBE's nog steeds toeneemt. In 2013 kregen twaalf universiteiten (de TU Eindhoven kon geen cijfers noemen) zo'n 1.700 officiële klachten binnen en het jaar erop ruim 1.900. In 2015 zette de groeispurt door naar tweeduizend stuks. Het einde lijkt nog niet in zicht. En het gaat alleen over officiële klachten. Studenten die aan het bureau van de docent komen mopperen, in hoop op een hoger cijfer, maken daar uiteindelijk vaak geen werk van.

De stijging baart de Universiteit Maastricht af en toe zorgen. "We zien de laatste jaren zelfs advertenties van bedrijfjes die studenten juridisch bijstaan die het niet eens zijn met hun bindend studieadvies", zegt Hanneke van Mier, hoofd van de examencommissie van psychologie. Sociale media spelen volgens haar een belangrijke rol. "Studenten zoeken elkaar op via gezamenlijke Facebookpagina's om daar hun ongenoegen te uiten. Daardoor roepen ze de docent sneller ter verantwoording over bijvoorbeeld

beeld tentamenvragen."

Er is in Maastricht wel eens nagedacht over maatregelen om het indienen van beroepschriften lastiger te maken. "Nu is het heel laagdrempelig, het kost studenten niets. Als je wel een bedragje gaat rekenen, zou het studenten misschien afschrikken om een klacht in te dienen", zegt Van Mier. Maar juridisch gezien bleek dat niet te realiseren.

Stabiel

In Rotterdam bleef het aantal beroepschriften de afgelopen jaren vrij stabiel. Dat komt misschien

door de strenge normen voor eerstejaars die de Erasmus Universiteit hanteert, zegt Sabiha El Ghafour, secretaris bij het CBE. Studenten moeten alle zestig punten halen om een positief bsa te krijgen. "Hierdoor komt een negatief advies niet plots uit de lucht vallen." Het aantal beroepschriften had hoger kunnen liggen, zegt El Ghafour. "Onze examencommissies steken een hoop tijd en energie in het praten met studenten en vangen zodoende veel klachten op." Deze preventieve aanpak werkt goed volgens haar. "Studenten willen eigenlijk gewoon graag hun verhaal kwijt. Dat merk je

bij zo'n hoorzitting: ze vinden het fijn dat er iemand naar hen luistert en hun zaak serieus bekijkt."

Hogescholen

Ook in het hbo wordt steeds meer geklaagd. Bij twaalf bevraagde hogescholen is het totale aantal beroepschriften nog nooit zo hoog geweest. Na 2012, het jaar van de langstudeerboete, namen de klachten even af, tot 2015: toen werd er een recordaantal van ruim 3.300 klachten ingediend. "Studenten worden gewoon steeds mondiger", zegt woordvoerder Margot Custers van Avans

Slachtoffer of zeurpiet?

Studenten breken klachtenrecord in hog onderwijs

Hogeschool, waar het aantal klachten in een paar jaar tijd bijna verdubbelde. Toch verwacht ze nu weer een daling: er zijn minder beroepschriften ingediend dan vorig jaar om deze tijd. Stenden Hogeschool heeft een andere verklaring. "Wij maken de laatste jaren beter duidelijk waar studenten naartoe kunnen met hun klacht", zegt woordvoerder Peter Mulder. En dat werpt zijn vruchten af, want het aantal klachten is in 2015 verdubbeld. Dat is dus eigenlijk een goed teken. En vergeet ook niet dat er de afgelopen jaren veel veranderde voor studenten, zegt hij. Dat zie je ook in de cijfers terug.

Goed gesprek

Wie wil weten hoe je de hoge stapel met klachten weg kunt werken, kan misschien te rade gaan bij de absolute klachtenkampioen van het hbo: de Hogeschool van Amsterdam, waar maar liefst achthonderd beroepschriften binnenkwamen. Toch waren het er nog maar kort geleden veel meer. In 2011 dienden de HvA-studenten ruim dertienhonderd beroepschriften in. "Wat waarschijnlijk helpt is dat medewerkers van de juridische afdeling de hogeschool zijn ingegaan om voorlichting te geven", zegt Willem Beijk, sinds vorig jaar voorzitter van het CBE van de HvA. Docenten en examencommissies worden aangemoedigd om het probleem samen met de student op te lossen, zodat deze geen klacht hoeft in te dienen. "Nog te vaak gebeurt dat pas tijdens het verplichte schikkingsgesprek dat voorafgaat aan de behandeling van het beroepschrift door het CBE. Je ziet dan dat docenten en studenten er in veel gevallen best snel uitkomen. Maar het beroepschrift telt dan al wel mee in de statistieken." Maar zo'n informeel gesprek komt er niet altijd van. Soms is er gewoon weinig tijd, bijvoorbeeld als een student wordt weggestuurd met een bindend studieadvies. "Die bsa's worden tussen 1 juli en 1 augustus gegeven, als bij wijze van spreken de caravans van docenten en medewerkers achter de auto staan aangehaakt", zegt Beijk. "Dan is de boodschap al snel: als je het er niet mee eens bent, stap je maar naar het CBE."

Niet bang

Dus moeten studenten op hun strepen staan. Heel goed dat ze steeds assertiever zijn, vinden

studentenorganisaties LSVb en ISO. "Het betekent dat studenten hun rechten kennen en niet bang zijn voor hun universiteit of hogeschool", zegt Jarmo Berkhout van de Landelijke Studenten Vakbond.

Daar sluit Jan Sinnige van het Interstedelijk Studenten Overleg zich bij aan. "Het is van groot belang dat studenten opkomen voor hun rechten." Hij verwijst naar de recente problemen met het bindend studieadvies in het tweede jaar. Opleidingen bleken de wet massaal te overtreden en studenten onterecht weg te sturen.

Aan de lage kant

Aan de ene kant zijn er dus zorgen over de vloedgolf van klachten in het hoger onderwijs, aan de andere kant blijken veel studenten hierdoor hun gelijk te halen. Zijn het nu zeurpieten of niet? We vragen oud-rechter en UvA-docent Ben Olivier, die dit voorjaar met enig rumoer afscheid nam als voorzitter van onderwijsrechtbank CBHO. "Te veel klachten? Absoluut niet!", vindt Olivier. "Ik zeg het nog één keer: als je kijkt naar de hoeveelheid onaangename beslissingen die universiteiten en hogescholen nemen, dienen studenten juist veel te weinig klachten in."

Onderwijsinstellingen gaan volgens de voormalige rechter steeds onzorgvuldiger met hun studenten om. "Het is bijvoorbeeld ongelooflijk hoe moeilijk het is om universiteiten en hogescholen te bereiken. Die studentonvriendelijkheid neemt steeds meer toe. En hoe onvriendelijker je bent als instelling, hoe meer klachten je krijgt."

Het is hem een doorn in het oog dat hogescholen en universiteiten hun eigen procedures zo slecht volgen. "Er staat heel duidelijk in de wet: bij een beroep moet de examencommissie in gesprek met de student om te kijken of er geschikt kan worden. Dat gebeurt heel vaak niet. Dat is hét voorbeeld van hoe onvriendelijk instellingen vandaag de dag zijn geworden."

Uiteindelijk is het misschien een kwestie van geld. Er is de laatste jaren hard gesnoeid in het onderwijsbudget, merkt de oud-onderwijsrechter op. "Wanneer er bezuinigd wordt, gaat dat van de rechtsbescherming af. Universiteiten en hogescholen zeggen: het draait bij ons om onderwijs en onderzoek. Maar ze vergeten dat rechtsbescherming van studenten en medewerkers een essentieel onderdeel is van de organisatie."

De studentendecaan: "Ons vak juridiseert"

Wat merken studentendecanen van de klaagcultuur? "Ons vak juridiseert", zegt Gritche Monsma, voorzitter van de landelijke organisatie van studentendecanen in het hbo. "Wij zitten tussen de examencommissie en de student in. Vroeger was een mondelinge toelichting goed genoeg, nu moet ik alles heel precies documenteren en aanleveren."

Dat leidt volgens haar tot toenemende werkdruk.

De claimcultuur is een maatschappelijke trend, stelt ze. Onderwijsinstellingen en studenten scherpen de zaken volgens haar steeds meer aan: "Soms komen studenten al met een advocaat aanzetten bij de examencommissie." Dat vindt ze niet per se erg. "Er hangt tegenwoordig veel vanaf voor studenten. Zolang het leenstelsel blijft, zullen ze voor hun belangen opkomen. Dat moedig ik alleen maar aan."

Hogescholen en universiteiten kunnen zelf ook wat doen om het aantal klachten terug te dringen. Voer een duidelijk beleid, stelt Monsma. "Juridisering heeft een negatieve connotatie, maar dat hoeft niet zo te zijn. Als wij als onderwijsinstelling onze zaken en procedures beter op orde hebben en alles goed aan studenten kunnen uitleggen, hoop ik dat het aantal beroepschriften zal afnemen."

De docent: "We kijken veel bewuster na"

Al die klachten laten docenten niet koud, zegt René van Kralingen, die door het hele land trainingen geeft aan hbo-docenten en examencommissies. Zelf geeft hij les aan de Hogeschool Rotterdam. Volgens hem kijken docenten veel bewuster na om juridische stappen te voorkomen. "Ging er vroeger iets mis, dan loste de docent dat zelf op met de student. Nu maken studenten al snel melding bij de examencommissie of gaan ze te rade bij collega's."

Examencommissies zijn een soort commandocentrum van de instelling geworden en inhoudelijk de baas, zegt Van Kralingen. "Zij zetten van alles op papier om problemen te voorkomen. Zij zijn namelijk verantwoordelijk voor het eindniveau van de opleiding." Al die regels en protocollen komen de kwaliteit van het onderwijs niet per se ten goede, denkt hij. "Wederzijds vertrouwen is eigenlijk belangrijker: denk met elkaar mee."

Tegelijkertijd ziet Van Kralingen ook wel de positieve kant van al die richtlijnen. "Als je goed onderwijs wilt bieden, moet je je zaken goed op orde hebben." En niet alleen studenten, ook docenten zouden zich goed aan de afspraken moeten houden: "Waarom geven we docenten die slecht functioneren niet ook een negatief bindend studieadvies?"

Ook onderwijsrechtbank krijgt het drukker

Als studenten geen gelijk krijgen, stappen ze dan naar de rechter? Ja, de landelijke onderwijsrechtbank in Den Haag kreeg het inderdaad drukker. Het College van beroep voor het hoger onderwijs behandelde in 2010 honderd zaken van studenten. Vijf jaar later waren dit er ruim drie maal zoveel: 367.

In 2016 lijkt de stijging weer wat af te vlakken. "Dit komt doordat er het afgelopen jaar weinig grote wetswijzingen zijn geweest", vermoedt de huidige CBHO-secretaris Monique van Fessem. "Wel lopen er dit jaar nog veel zaken die te maken hebben met de toepassing van het bindend studieadvies. Die zijn we nu nog aan het behandelen." Intussen hebben instellingen hun bsa-regels aangepast, dus zal het aantal rechtszaken daarover waarschijnlijk weer teruglopen.

Universiteit	2010	2011	2012	2013	2014	2015
Universiteit Leiden		144	151	233	304	303
Universiteit Utrecht			168	206	225	195
Rijksuniversiteit Groningen				137	183	229
Erasmus Universiteit			202	223	255	231
Universiteit Maastricht	114	185	196	215	204	217
Universiteit van Amsterdam			301	143	243	279
Vrije Universiteit	168	222		209	199	2131
Radboud Universiteit				682	68	70
Universiteit Twente			22	21	16	26
Tilburg University	93	138	180	152	160	151
TU Delft	34	66	56	83	77	97
Wageningen Universiteit		6	9	6	3	21
Totaal:	409	761	1285	1696	1937	2032
Onderwijsrechtbank	2010	2011	2012	2013	2014	2015
CBHO	100	270	240	314	350	367

1 In 2013, 2014 en 2015 telling van 1 januari tot 31 december
2 Getal ontbreekt: voor optelsom cijfer uit 2014 gebruikt

The Trump Effect on U.S. Foreign Policy

Photo: Flickr.com/Gage Skidmore

No matter who wins, the 2016 American presidential election will be defined by its rejection of establishment candidates and the electorate's embrace of insurgents, who openly waged war on their own parties, argues dr. Roberta Haar, an American national teaching at UCM, whose area of research includes investigating U.S. foreign policy.

Certainly, Donald Trump secured the Republican nomination by disagreeing with his party's mainstream members on many core issues, in particular foreign policy. The Democratic Party had its own insurgent, Vermont Senator Bernie Sanders, who did not win the primary but whose popularity, like Trump's, emerged from disagreeing with the traditional Democratic Party on key foreign policy stances. If Trump wins the American election on the 8th of November, U.S. foreign policy will certainly be transformed but even if he loses it is likely to undergo significant change. This is because insurgents matter.

First, let us contemplate the unimaginable: against all rational predictions, Trump wins the presidency. This scenario is distressing because Trump does not appear to have any interests in becoming president outside of actually winning office. His campaign consists of unabashed rhetoric while his relationship to policy advisers and decision-makers is feeble. His rejection of decades of Republican Party thinking and his own neo-isolationist views about America's role in the world, mean that there are few Republican foreign policy specialists who will serve in his potential administration. To date, Trump mentioned business friends and his daughter Ivanka as possible members of his cabinet.

Nevertheless, the rosier scenario of a Trump presidency is that he becomes quickly bored with the day-to-day tasks of the Executive Branch, prompting him to delegate the actual duties of the job to someone else. After all, Donald Trump Jr. asked Governor John Kasich after he dropped out of the presidential race to consider whether Kasich had "any interest in being the most powerful Vice President in history" by which Trump Jr. meant that Kasich would be in charge of domestic and foreign policy. If knowledgeable and experienced advisers could be parachuted in to steer a more Republican-mainstream policy, Trump's presidential role would resemble Italy's Silvio Berlusconi's. As *Foreign Policy* pointed out, "It is perhaps no accident that Mr. Trump seems to be more popular in Italy than in other places in Europe, particularly among supporters of Mr.

Berlusconi."

Yet, this leads to the troubling question: when the really big issues are on the table would a President Trump yield to experts or would he make key foreign policy decisions himself? The second presidential debate, in which Trump robustly refuted his running mate Governor Mike Pence on Syria and Russia, indicate that he would remain resolutely in charge. The saddest part of this scenario is that it is the one most hoped for by Republicans that still support Trump's campaign. Their dreams are that a President Trump would be trainable and, if not, at least containable.

The more likely scenario is that Hillary Clinton wins the presidency. Although Clinton's foreign policy views certainly fall in what might be labeled mainstream Democratic Party positions, it does not mean that she will pick up where Obama left off. In fact, Clinton's differences with Obama led to her inclusion in a group that key national security adviser Ben Rhodes called "The Blob," or that part of the Obama National Security Council that advocated a policy that maintained a strong American security order in Europe and the Middle East. Other members of "The Blob" include former Secretaries of Defense Bob Gates, Leon Panetta and Chuck Hagel, General David Petraeus and various other Washington-foreign-policy-establishment types. What do all of these individuals have in common? They hold a liberal internationalist view, what has been labeled America's role as the *indispensable nation*. But, no matter who wins, this year's election will be differentiated by the electorate's embrace of insurgents. This fact has led some Republican elites to argue that Trump engineered a hostile takeover of their party, which in turn necessitated a break-up of their party in order to mount a third-party challenge against him. Even if the Republican Party avoids splintering, the Trumpites' revolt will impact its stance on foreign policy for years to come because in periods of political cynicism and anti-establishment fervor insurgent candidates can have profound effects on the conduct of policy. Already in 1942, V.

O. Key described insurgencies as the means by which those disenchanted with the party establishment champion reform. Insurgents emerge because the party's center of gravity is so far removed from the issue preferences of the party's agitators, who want to change the party's positions. At the same time, party professionals may worry about the issue integrity of a party they no longer feel is their own and as a result may leave their party.

It is not the first time that an insurgent candidate was accused of taking over a political party during a presidential campaign. Forty years ago, Senator George McGovern of South Dakota, whose primary reason for running for president was his opposition to the Vietnam War, clashed with the foreign policy beliefs of "professional" Democrats. In 1972, as in 2016, voters across the electoral spectrum expressed a deep-rooted revulsion against government elites and a distrust of "the establishment." In October 1972, the American editor of *The Economist* wrote, "Mr. McGovern's greatest advantage in the primary campaign was to be running for the Presidency without the backing of Democratic party officials."

This rejection by his own party eventually resulted in a cataclysmic defeat for McGovern and a break-up of the Democratic Party into several groups that differed significantly, including those professional foreign policy Democrats who left the party in the 1970s and became neoconservatives. Following their formation as a separate group, neoconservatives became a powerful force shaping foreign policy, especially during the Ronald Reagan and George W. Bush presidencies.

In 1972, the leaders of the Democratic Party thought that McGovern's "far-out views on Vietnam" meant that his chances of winning the nomination were "next to zero." Perhaps the professionals in the party were not paying attention to an electorate that questioned the integrity of establishment officials, with many Americans stating that they thought the U.S. government operated in a manner more beneficial to special

interests than to the general public. Nor were Democratic bosses paying attention to the agitators in their own party who wanted a radical transformation. Of course, in the 2016 race the Democratic Party had its own insurgent, who did not win the primary campaign, but who certainly shared some of Trump's anti-globalization foreign policy views. True to the effects of the insurgent candidate, Sanders' more McGovern-like "Come Home America" isolationism has clearly pulled Clinton's policy stance in that direction.

Finally, no one should think that Trump plans to go away when he loses the election and is wholly abandoned by Republican Party professionals.

There are reports that Trump's whole plan in running was to launch a "Trump TV" media venture. Surely his campaign's affiliation with Fox News' disgraced CEO Roger Ailes and Breitbart News' Stephen Bannon (a man who has no experience in running political campaigns but much experience in broadcasting), point to media goals beyond the election.

A new media empire that continued to exploit for personal gain the underlying forces that defied the Republican Party's traditional center of gravity would certainly put pressure on an already fragmented party, making it more likely that it breaks apart. Perhaps one group will emerge to form a strong coalition, just like the neoconservatives did when they left the Democratic Party in the wake of the McGovern insurgency. Ironically, those foreign policy professionals who are most likely to leave the Republican Party following Trump's insurgency are the neoconservatives. Where will they find their new home? Might neoconservatives finally *come home* to the Democratic Party, some four decades after they left it?

Roberta Haar

A longer version of this article appeared this week in Atlantisch Perspectief, the journal of the Atlantic Commission in The Hague

Roberta Haar

Facilitaire dienst gaat op de schop

Er wordt gesnoeid in het aantal leidinggevenden en zij die overblijven krijgen cursussen en coaching; afdelingen die verwant werk doen worden weer bij elkaar gezet en vooral: de cultuur binnen de dienst moet beter. De facilitaire dienst, alias Facility Services (FS), beraadt zich op het reorganisatieplan van interim-directeur Hans Tromp.

Dat er afgelopen februari een interim-directeur werd aangesteld had alles te maken met de ophef die ontstond toen de vorige directeur, Eric Klekamp, in 2015 de receptiediensten wilde reorganiseren. De inhoud van het plan, maar zeker ook de manier waarop dat volgens veel medewerkers van bovenaf werd opgelegd, leidde tot een soort opstand die zich over de hele dienst verspreidde. In brede kringen bleken er bezwaren te leven tegen de bedrijfscultuur; er was sprake van een verregaand gebrek aan vertrouwen in leidinggevenden, sommigen repten van een angstcultuur. Klekamp kon de druk niet meer aan en vertrok, een externe adviseur werd ingehuurd om het misnoegen onder het personeel te peilen, waarna

eind januari van dit jaar Hans Tromp als interim-directeur aan de slag ging. Zijn werk zit er bijna op nu er een dik reorganisatieplan ligt dat in grote lijnen de instemming van de medewerkers lijkt te hebben. Althans, dat bleek tijdens een pleinaire bijeenkomst eind september, waar Tromp expliciet om steun vroeg. Het enige wat nu nog ontbreekt, is het fiat van de dienstraad, die formeel dient in te stemmen met de plannen. Desgevraagd verklaart raadslid Nic Ritzen dat de raad er intern nog niet uit is; het oordeel verwacht hij niettemin op zijn laatst volgende week.

Hoe dan ook, uit de eerdere schriftelijke vragen van de dienstraad die bij het rapport van Tromp zijn gevoegd blijkt één ding: men wijst de grote lijn van het plan niet principieel af, de kritiek richt zich op deelaspecten.

Wat is die grote lijn? Om te beginnen wordt het onder Klekamp ingevoerde 'regiemodel' naar de prullenbak verwezen. Het gaat om een managementmodel uit het bedrijfsleven dat "zonder open discussie" op een "technische" manier is ingevoerd, vindt Tromp. Medewerkers zien het vooral als synoniem voor (het zeer impopulaire)

outsourcen van afdelingen, zoals dat al eerder is gebeurd bij FS, onder meer met de catering. In het model staat 'klantmanagement' centraal, maar, zegt Tromp, die klanten zijn de faculteiten en servicecentra en die willen vooral als partner benaderd worden, niet als klant.

Verder zal de afstand tussen management en werkvloer kleiner moeten worden. Dat betekent: meer verantwoordelijkheid lager in de organisatie, zelfsturende teams met het bijbehorende vertrouwen in de deskundigheid van medewerkers, en minder leidinggevenden, in plaats van zeventien straks tien. Er verdwijnt bijna een complete managementlaag van clustercoördinatoren. En wat er dan aan leidinggevenden overblijft zal veel "mengersichter" moeten opereren, zeker ook de nieuw te werven directeur.

Belangrijk is daarnaast de vereenvoudiging van de organisatie. Nu zijn er twee afdelingen die zich met inkoop bezighouden maar die in verschillende 'domeinen' zijn ondergebracht. Zij zullen weer bij elkaar worden gezet. Voor twee vastgoedafdelingen geldt hetzelfde.

Een ding is duidelijk, vinden de medewerkers zelf

en ook Tromp: zonder cultuuromslag gaat het allemaal niet lukken. Het gebrek aan vertrouwen en waardering vanuit de leiding en vice versa, de neiging om vooral het eigen werk centraal te stellen en niet de gezamenlijke prestatie, elkaar niet erop aan durven spreken wanneer er iets mis gaat; het moet allemaal anders. Tromp daarover: "Minder Limburgs: men is vriendelijk en zegt snel ja terwijl het eigenlijk nee is, mensen zijn indirect."

De interim-directeur heeft in zijn cultuuranalyse veel begrip voor de medewerkers, maar verwoordt ook de kritiek op de dienst die in andere delen van de UM leeft. Zo laat de coördinatie van werkzaamheden te wensen over ("bijvoorbeeld eerst de buitenboel schilderen en dan, als de verf nog nat is, iemand met een bladblazer langs sturen"), terwijl de dienst ook een gebrek aan afstemming en communicatie met de interne 'klanten' wordt verweten. "FS is meer taakgericht dan mensgericht", schrijft Tromp. Ook dat zal moeten veranderen.

Wammes Bos

In memoriam Els Rhijnsburger

Afgelopen vrijdag is onverwacht Els Rhijnsburger overleden, vakbondsconsulent AbvaKabo binnen de Universiteit Maastricht en practicum-assistent bij de voormalige capaciteitsgroep Gezondheidsrisico Analyse en Toxicologie van de Faculteit Health Medicine and Life Sciences, in de leeftijd van 61 jaar. Els Rhijnsburger behoorde tot het kernclubje van de Faculteit der Gezondheidswetenschappen dat, vanaf eind jaren 1980 en begin jaren 1990, de opleidingen Biologische Gezondheidskunde en Milieugezondheidskunde van de grond tilde. Ze begon als practicum-assistent en werd later beheerder practicumlabs bij het Bureau Onderwijs en Internationalisering. Pionierend in het "oude lab" in het biomedisch centrum Annadal en later in de laboratoria aan

de Universiteitssingel heeft ze vele studenten de basisbeginselen van het praktische experimenteren bijgebracht. Veel voormalige studenten, die nu binnen de opleiding Biomedische Wetenschappen als docent werkzaam zijn, hebben van haar de kneepjes van het labwerk geleerd en herinneren haar directe manier van communiceren. Voorbereiden, coördineren, maatwerk, altijd klaar staan waren de eigenschappen waarop wij, studenten en medewerkers, bij Els op konden rekenen. Streng en rechtvaardig was ze en als een 'moeder' bij het wel en wee van haar studenten betrokken. Haar sociale betrokkenheid richtte ze ook op de medewerkers, ze heeft veel betekend voor meniggen in haar rol als vakbond consulent, een functie die ze eerst deeltijd (vanaf 2000) en

later (vanaf oktober 2006) volledig vervulde. Vanaf 1 januari 2012 maakte ze gebruik van de levensloopregeling en van 1 januari 2016 maakte ze gebruik van ABP keuzepensioen en trad ze uit dienst.

De afgelopen jaren heeft Els nog tijd gehad om van haar vrije tijd te genieten. Natuurlijk veel te kort. Af en toe zagen we haar nog, haalden we oude herinneringen op en vertelde ze over haar mooie leven op het Griekse eiland Samos. Samen met haar man Fried heeft ze daar intens van genoten.

Wij wensen Fried, en al haar naasten, veel sterkte toe bij de moeilijke opgave om het verlies van Els te accepteren, en alle mogelijke kracht bij het verwerken van dit verdriet.

Prof. dr. Frederik-Jan van Schooten

Zes miljoen

Maastrichtse wetenschappers hebben van de Europese Commissie zes miljoen euro subsidie ontvangen om uitgezaaide longtumoren te behandelen met een combinatie van bestraling en immunotherapie. Bij dieren bleek de behandeling al effectief, de komende zes jaar wordt die bij patiënten toegepast.

Student House of the year

Maastricht Housing and Observant are organising the Student House of the Year election. What makes your house special? The fun roommates, the ghost in the attic, the awesomely cleaned bathroom, or the welcoming neighbourhood barbecue?

Nominate your house through www.observantonline.nl and win €600 (1st place), €400 (2nd place) or €200 (3th place)! Entries can be submitted until 1 December. Afterwards votes can be cast. An expert jury will subsequently visit the five houses that received most votes in order to choose the final winners.

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Martin Smit.

Studie: Ik bezocht de open dag van kennis-technologie in Maastricht. Ik kon het probleemgestuurd onderwijs wel waarderen, had een bèta-vakkenpakket en was thuis in de ICT. Maar toen ik hoorde dat er vrij veel statistiek zou worden gegeven, haakte ik af. Ik hoorde van International Business – vooral het internationale aspect had mijn interesse – ging er op bezoek en schreef me in. Het was toen 1996. Bijna tien jaar later studeerde ik af, hoewel ik al in 2001 de universiteit had verlaten. Ik hoefde 'alleen' nog mijn scriptie af te ronden. Ik ging op exchange naar Boedapest en stage lopen bij DaimlerChrysler in Beijing, waar ik mijn huidige (Duitse) vrouw heb leren kennen, vervolgens kreeg ik een stage aangeboden bij Shell in Londen, waar ik ook in dienst trad. Voor hetzelfde bedrijf heb ik jarenlang in Dubai gewerkt. Toen in 2005 de deadline van tien jaar studeren in zicht kwam, heb ik de scriptie afgerond. Met onze twee kinderen zijn we twee jaar geleden naar Europa verhuisd, iets dat we graag wilden, dicht bij familie. We hebben nog getwijfeld over Nederland, maar uiteindelijk is het Zwitserland geworden. En ik ben niet van plan om hier de komende twaalf jaar te vertrekken [grinnikt], vooral vanwege de kinderen.

Docent: Ik was niet zo'n student die veel in de collegebanken zat, ik was meer actief in de faculteitsraad, de universiteitsraad, als voorzitter van Studentenvakbond NSEM en de Maastrichtse Studenten Raad. Mariëlle Heijltjes was mijn

scriptiebegeleidster en eigenlijk de enige met wie ik regelmatig contact had voor mijn onderwijs. Vanuit het buitenland stuurde ik haar ieder half jaar een e-mail: 'Mariëlle, het staat nog op mijn to-do lijstje'. Zij had altijd het vertrouwen dat het goed zou komen, ze was geduldig. Als student-vertegenwoordiger heb ik een erg leuke tijd gehad in de U-raad. Wij speelden onze rol, net als het college van bestuur met Rens, Arie en Karl [vice voorzitter Rens Knegt, rector Arie Nieuwenhuizen Kruseman, voorzitter Karl Dittrich, red.] We konden soms fel tegenover elkaar staan.

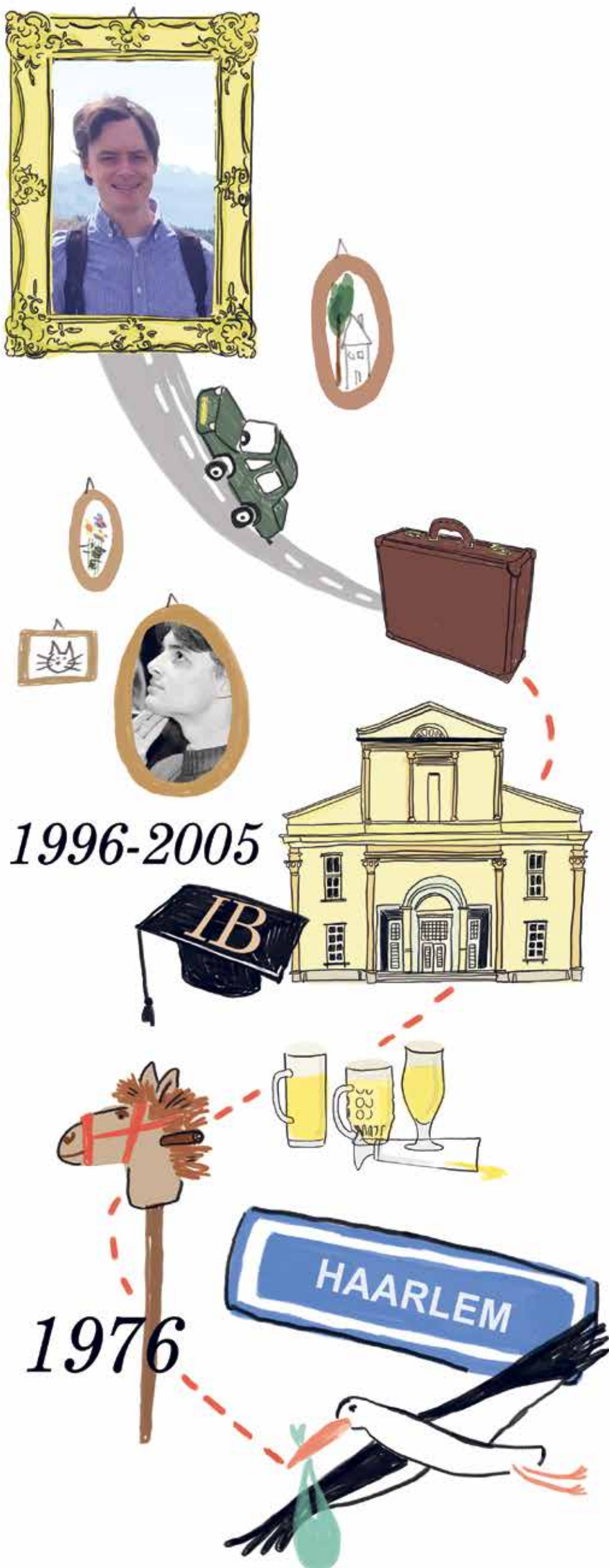
Anekdote: Collegeleden Arie en Rens zijn een dag met ons meegegaan als student, van acht uur 's ochtends tot elf 's avonds. *Observant* maakte er een verslag van. Dat was een geweldig leuke dag. Ze gingen met ons mee naar de supermarkt en de onderwijsgroep en kookten 's avonds mee.

Plaats: Maastricht is een fantastische stad, ik herinner me de Preuverij waar we sateetjes aten, en 't Witte Bruidsje in de Platielstraat. Bestaat die zaak nog? Nee? Daar verkochten ze een heerlijk broodje gehakt. De meeste herinneringen heb ik aan de Abtstraat waar de studieverenigingen zaten, en aan de Zwingelput [University College Maastricht, red.]. NSEM had daar een kamer, bij studentenzaken, Nick Bos was er directeur.

Wendy Degens

'Mariëlle, het staat nog op mijn to-do lijstje'

Martin Smit, geboren in december 1976 in Haarlem, studeerde van 1996 tot 2005 International Business. Hij is directeur Compensation International bij Shire, een internationaal opererend bedrijf in de biofarmacie. Smit is getrouwd, heeft een dochter van zes en een zoon van vier en woont in Zürich.

film: *The Accountant* Volledig afgeschreven

Still uit *The Accountant*

Het verhaal: Christian Wolff (Ben Affleck) is een geniale, autistische accountant die in het geniep voor 's werelds grootste drugskartels en wapensmokkelaars werkt. Als dekmantel gebruikt hij een klein, onopvallend accountantskantoor in Chicago. Als Wolff de opdracht krijgt om boekhoudfraude bij een groot roboticabedrijf te onderzoeken, wordt hij het doelwit van huurmoordenaar Brax (Jon Bernthal). Ondertussen maakt ook een speciale eenheid van het ministerie van Financiën onder leiding van Raymond King (J.K. Simmons) jacht op Wolff. Al snel blijkt dat deze accountant niet alleen goed is met getallen, maar ook prima met allerlei wapentuig uit de voeten kan.

Eindelijk een film over accountants, want:

- Uw filmrecensent werkt in het departement accounting van de School of Business and Economics, en begeeft zich dus dagelijks in het geweldige gezelschap van accountants. Het doet mij dan ook groot genoeg dat Hollywood-studio Warner Bros. deze ten onrechte als saai gestereotypeerde beroepsgroep met een eigen actiethriller eert. Zo kan het grote publiek eindelijk kennismaken met de fascinerende wereld van kruisposten, dubieuze debiteuren en overlopende passiva (een soort deserteurs binnen de boekhoudwereld). Vooraf verheugde ik me vooral enorm op het toch altijd weer memorabele moment waarop de accountant – hier dan ook nog eens vertolkt door Ben Affleck – de jaarrekening deponereert bij de Kamer van Koophandel. Epische cinema!

Schrijf deze film maar gelijk af, want:

- Het scenario van *The accountant* is ronduit bespottelijk. Een autistische accountant/scherpschutter/expert in Aziatische vechttechnieken die zijn schietvaardigheid traint met behulp van galiameloenen en in zijn trailer een echte Jackson Pollock aan het plafond heeft hangen? Kom op zeg. Nu hoeft een onnozel verhaal niet per se een diskwalificatie te zijn; ik ben te allen tijde bereid mijn verstand bij de bioscoopkassa achter te laten en te genieten van een pretentieuze B-film. Het probleem van *The accountant* is evenwel dat de vette knipoog volledig ontbreekt en we kennelijk geacht worden deze flauwekul au sérieux te nemen.

- Hollywood zou eens af moeten van de hinderlijke gewoonte om mensen met een

autismestoornis stevast als hoogbegaafd af te schilderen. Autisme is een stoornis, geen bijzondere gave.

- Lamentabele grappen, een debiel scenario, ellenlange flashbacks, dialogen op Suske en Wiske-niveau; *The accountant* faalt werkelijk op ieder front. Er schijnt nog een sequel in de maak te zijn ook. Zucht.

Het salomonsoordeel: De term 'infantiel vermaak' zou suggereren dat *The accountant* vermakelijk is. Dus laat dat vermaak maar weg.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

zoals ik al zei Vrouwen in bomen

Mooi herfstweer, *Indian Summer*. Tijd om een wandeling te maken in het park. Bij voorkeur naar een terrasje. Met elkaar natuurlijk. Op een mooi plekje maken we een selfie. Meteen opgestuurd naar de afwezigen: kinderen, opa en oma, vrienden in het buitenland. En desgewenst gaat de leuke herinnering het gehele net op. Zondag zagen we het om ons heen in het stadspark. Ik moest denken aan foto's die ik in *Vrij Nederland* zag staan. Elke aflevering bevat het blad een fotodocument. Opvallend werk van een fotograaf over één thema. De Duitser Jochen Raiss loopt rommelmarkten af op zoek naar schoenen dozen vol kiekjes van vroeger. Uit de tijd dat fotograferen nog een heel gedoe was. Dat er van negatieven maar een enkele afdruk bestond. De meerderheid van alle foto's behoorden alleen in de intimiteit van gezinnen, paartjes of vriendenkringen thuis. Raiss zijn hobby bestaat door de noodzaak dat nabestaanden de oude rommel van overledenen kwijt moeten.

Raiss laat in boekvorm en op internet zijn foto's zien, geordend naar thema's. Zo heeft hij ruim negentig plaatjes gevonden van *Frauen auf Bäumen*. Hoe verschillend ook, die lijken

VN 15-10; <http://IM-perfekt.photography>

op elkaar. In hun goeie goed, met net schoei-sel, staan, zitten, hangen jonge vrouwen, goed

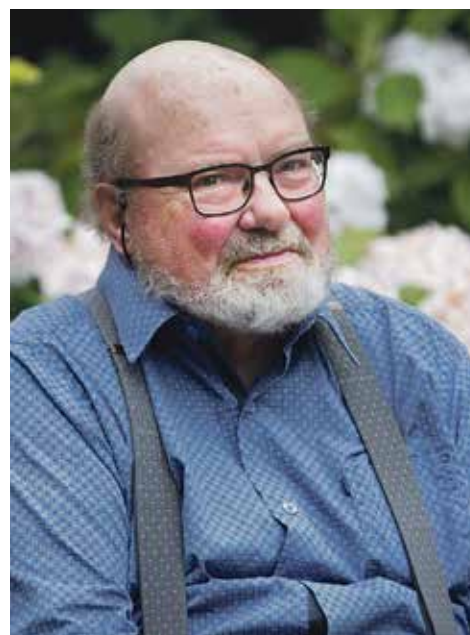

Foto: Lorraine Bodewes

zichtbaar, laag in bomen. Goed zichtbaar, niet versholven. De meesten kijken naar de fotograaf,

vrolijk, jolig, guitig, bevallig. Zij poseren voor hem. Niet voor mij of voor Raiss. Fotograaf en model vormen een paar. Verlieft, verloofd, getrouwd. Zoals Marijn van der Jagt in zijn commentaar zegt: "De vrouwen ... hebben iets onschuldigs. De erotiek ... is nog verholven." Freud en Darwin kunnen we er buiten laten. Foto's kijken wordt soms als speurwerk beschouwd. Wat valt mij op in deze *crime scenes*? Wie het gedaan heeft weten we. Het *waarom* is overduidelijk. De dader zal de gelegenheid om zijn daad te begaan graag bekennen. Wel is er iets raadselachtigs aan de hand met de plaats en tijd van het delict. In volle zomer zouden de foto's nooit gemaakt kunnen worden. De bladeren zijn er nog niet of ze zijn al uitgevallen. De kiekjes kunnen alleen op een mooie lente- of herfstdag zijn geschoten. Het volgende probleem is: hoe komen die nette jonge dames in de bomen? Ik hoop niet dat ik de lezer in zijn mooie gevoelens kwets. Volgens mij staan achter de fotograaf familie en/of vrienden met een trapje.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser,

George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Sjoerd Willen 043 - 38 85 385

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Cato Boeschoten, Fleur

Damen, Ype Driessen, Roberta Haar, Klaartje

Peters, Hans Philipsen, Sophie Silverstein, Mark

Gluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de

universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

Gezocht: Duitstalige en
Nederlandsprekende studiecoach voor
student hotelschool. Per direct. 20euro per
uur vanosj@gmail.com

HOREKANKERS GEZOCHT
OP GOLFBAAN HET RIJK
VAN MARGRATEN. BEN JIJ
DE PERSOON MET DE JUISTE
DRIVE? EMAIL NAAR DIRECTIE@
GOLFBAANHETRIJKVANMARGRATEN.NL

Aanbod: Woonruimte (villawijk St. Pieter).
Tegenprestatie: zorg voor demente vader,
m.n. een oogje in het zeil houden tegen
vergoeding. Info 0650595013

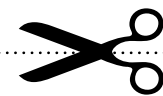
BOOK FAIR on Sat 5 & Sun 6 November
from 10 to 17 hrs in ROC Leeuwenborgh
Sibemaweg 20, Maastricht. >10000 bks. Info
boekenvoormensen.nl

GEZOCHT: websitemedewerker bij
gerenommeerde herenzaak Shoes&Shirts
M'tricht. 16 uur/week. Inlichtingen:
06-18096421 www.shoesandshirts.nl

Begrijp jezelf beter! Mentoring voor
hoogbegaafde (jong)volwassenen, check
www.rbcl.nl

Gevraagd: 'slapie' voor onze dementerende
vader (villawijk St. Pieter). Info 0650595013

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoenstraat 8-10
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 325 19 78

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

MOND
SPRAAK
ARM

BEROERTE
ALARM
BEL 112

Scheve mond?

Verwarde spraak?

Lamme arm?

Herkent u één van deze signalen? Sla direct alarm.
Bel 112 om hersenbeschadiging te voorkomen.

hartstichting.nl

ECHT GROENE STROOM?

Vergelijk het zelf en stap over via
www.wise-energievergelijker.nl

Dit is een campagne van WISE ondersteund door Stichting DOEN en Batavus.

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

03-11, 14.00 uur: mw. Natascha J.H. Broers	17-11, 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr.ir. Andre L.A.J. Dekker
03-11, 16.00 uur: dhr. Md. Abu Manju, MSc.	
04-11, 10.00 uur: dhr. Mario Senden, MSc.	18-11, 10.00 uur: dhr.drs. Casper Muhl, MSc.
04-11, 12.00 uur: dhr.drs. Bart(holomeus) B.L. Groen	18-11, 12.00 uur: mw.drs. Madeleine Kok
04-11, 14.00 uur: dhr. Stefan Jongen, MSc.	18-11, 14.00 uur: mw. Maria Louise Dirks, MSc.
04-11, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. Th.C.J.A. (Dick) van Engelen	18-11, 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr. Jaap Bos
08-11, 14.00 uur: dhr. Mathias Burgmaier, MD	22-11, 14.00 uur: mw. Cecile Cherrier, MSc.
09-11, 16.00 uur: mw. Anne H.M. Slok, MSc.	22-11, 16.00 uur: dhr. Richard A. Martina, MSc.
10-11, 14.00 uur: mw.drs. Dorien J.A. Lobbezoo	23-11, 10.00 uur: mw. Leonne E. Philippen
10-11, 16.00 uur: mw. Anna M. Wisniewska, MSc.	23-11, 14.00 uur: dhr.ir. Michiel Oosterwaal
11-11, 14.00 uur: dhr. Roelof G. Vink, MSc.	23-11, 16.00 uur: dhr. Paul H. Caldron, MSc.
15-11, 14.00 uur: dhr. Auke B.C. Otten, MSc.	24-11, 10.00 uur: mw. Natalia Popova, MA
15-11, 16.00 uur: mw. Raquel Kimie Pereira de Sousa Tsukada Lehman	24-11, 12.00 uur: mw. Beverley R. Wilson-Wünsch, MSc.
16-11, 12.00 uur: dhr.drs. Coenraad J. Itz	24-11, 14.00 uur: dhr. Luiz Rothier Bautzer, MSc.
16-11, 14.00 uur: mw.drs. Marie-José Theunissen	24-11, 16.00 uur: mw. Farida Omarova, MSc.
16-11, 16.00 uur: dhr. Yves Kouassi Koffi, MA	25-11, 10.00 uur: mw. Mercy Abbey, MPhil.
17-11, 10.00 uur: dhr. Christoph Feichter, Mag.rer. soc.oec.	25-11, 12.00 uur: dhr.drs. Sören E. Huwendiek
17-11, 12.00 uur: mw. Elizabeth B. de Sousa Fernandes Perna	25-11, 14.00 uur: mw. Willemijn J. Jansen
17-11, 14.00 uur: dhr.drs. Theodorus A.R. Lankveld	25-11, 16.00 uur: Afscheidscollege Prof.dr. J.S.H. Vles
	30-11, 12.00 uur: dhr. Augustin Lage Castallanos
	30-11, 14.00 uur: dhr.drs. Alexander G.L. Bodelier
	30-11, 16.00 uur: dhr.drs. Hugo A.J.M. de Wit

Maastricht University

Interne vacatures

- **Business Analyst**, SSC, 38.0 uur, Vacaturenummer: AT2016.272
- **ICT ondersteuner**, SBE /IT&Facility Office, 19.0 uur
Vacaturenummer: AT2016.258
- **Promovendus**, FHML/Expertisecentrum Hersenletsel Limburg/School for Mental Health and Neuroscience, 38.0 uur,
Vacaturenummer: AT2016.275
- **Assistant Professor in Jurisprudence**, Faculty of Law, 38.0 hours,
Vacancy number: AT2016.274
- **Lecturer in Accounting and/or Information Management**, SBE,
38.0 hours, Vacancy number: AT2016.271
- **Medewerker studentenzaken**, SBE, 38.0 uur
Vacaturenummer: AT2016.276

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website

www.maastrichtuniversity.nl.

Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures".

Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Geef
mij tijd.

Geef voor nieuwe doorbraken
in kankeronderzoek.
Ga naar kwf.nl/doneer

Samen komen we steeds dichterbij

Pauselijk tempo

Het was een warme zomerdag in augustus en het gezin had een dagje Avignon op de planning staan. Eerst een omweg gemaakt om *sur le pont d'Avignon* te dansen, maar omdat de entree niet binnen ons budget viel besloten we direct maar het centrum van de stad te gaan verkennen. Daar, midden op het centrale plein, stond het *Palais des Papes*.

Na de rij voor de tickets, de rij voor de detectiepoortjes én de rij voor de plattegronden te hebben getrotseerd, betraden we het bombastische bouwwerk via de binnenplaats. De betonnen looppaden, voorzien van plastic pijlen, maakten het een lichte uitdaging om je in de veertiende eeuw te wanen, maar dit werd al snel verholpen door een aantal museummedewerkers die in authentiek kostuum audiotours aan het uitdelen waren.

Er waren maar liefst 766 items in het paleis met allemaal hun eigen verhaal, vertelde de vrouw in de gele satijnen jurk. Ik vroeg me af of ze betaald kreeg om zich elke dag in haar korset te wurmen en stelde me voor hoe haar baas met moeite had toegestemd dat de gymmen aan mochten blijven vandaag, vanwege de warmte. Grijswitte All Stars piepten onder haar rok vandaan. Gretig pakte ik het apparaat aan en bestudeerde de nummers. "Begin met nummer 24", zei de gele prinses. Voor ik kon vragen hoe de andere 23 nummers waren gesneuveld was ze alweer verdwenen.

Na een aantal verhaaltjes over het paleis, de oorspronkelijke bewoners en hun bezittingen viel het mij op dat de Nederlandse stem in mijn oren een licht spraakgebrek had. Schatkamer werd *schatkáámer* en Paus Benedictus werd weifelend uitgesproken als "Pausbene...Dictus?". Daarbovenop bezat het stel dat naast mij liep de lastige combinatie van hetzelfde audiotour-tempo als ik én een constant schreeuwende peuter. Het was niet in ze opgekomen dat een paleis met een vloeroppervlak van 15 duizend vierkante meter best uitdagend kon zijn voor een knaapje van drie. Toen ik in de holle, vermoede ogen van de moeder keek realiseerde ik me dat zij wellicht vaker moeite had met vooruit denken.

Als klap op de vuurpijl had mijn vader besloten het paleis te bewandelen in zijn persoonlijke 'museumtempo', wat ongeveer 7 procent van een standaard looppas behelst. Zo betraden wij het gebouw in het ochtendlicht, en zo waren de winkels buiten inmiddels gesloten toen we onze audiotour beëindigden. Nog even door de giftshop ter grootte van een hockeyveld, en onze impressie van Avignon was compleet. Waren we maar bij die verdraaide brug gebleven.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Blote humor

Er wordt veel gezanikt en gezeken over het hedendaagse studentenvolk, beste lezer, en ondergetekende doet daar graag aan mee. Want zeg nou zelf, deden wij het vroeger niet allemaal beter dan die slappe postpuberale facebookadepten van tegenwoordig? Die zich druk maken over het aantal virtuele vrienden dat ze hebben, die examencommissies stalken omdat ze van een 7,4 naar een 7,5 willen, die louter en alleen in bestuurtjes en faculteitsraden gaan zitten om daarmee hun cv een beetje op te pimpen omdat werkgevers graag enige maatschappelijke betrokkenheid zien bij hun sollicitanten, die liever en masse domme Pokemon-beestjes op straat zoeken dan een masse naar het Malieveld trekken om daar een minister van Onderwijs uit te fluiten, die als je ze naar hun favoriete tijdschrift vraagt met de *Donald Duck* aan komen zetten; tja, het is kommer en kwel met de studerende jeugd van tegenwoordig, en zo is het. Of toch niet?

Neuh, geef ik schoorvoetend toe. Er zijn lichtpuntjes. Jongelui die andere hobby's hebben dan voetballen met het hoofd van een willekeurige Groningse feut. Die in gedachten de Noordzee al bij de St. Pietersberg zien klotsen en daarom wat aan het klimaat willen doen. Studenten die echt maatschappelijk betrokken zijn. Maar die ook wel eens een geintje willen maken, want je bent jong en met een beetje humor is het leven veel beter te pruimen, of je nu jong bent of oud. Nu is er een roeiende student in Enschede die zijn moeder kwijtraakte aan borstkanker. Niet leuk.

En die vervolgens met zijn clubje iets wilde doen voor het goede doel, maar dan wel iets grappigs. Wél leuk.

Wat? Een naaktkalender, vol met gespierde torso's en wat er al niet aan het gemiddelde

roeierslijf valt af te zien. Ik heb het nooit zo ver mogen schoppen helaas, was lid van de studentenschaakclub en de hersenspiet laat zich nu eenmaal niet zo makkelijk fotograferen. Maar daar hebben we het hier niet over. De jongens kleden zich uit, laten zich kiekeken en bieden de opbrengst van deze sappige 2017-kalender aan aan de meest voor de hand liggende organisatie als je moeder zelf aan de ziekte bezweken is: Pink Ribbon, want opgericht om borstkanker te bestrijden. En wat zeggen de dames (zullen wel dames zijn toch?) van Pink Ribbon dan? Dankjewel? Nee, ze zeggen dit: "We weten dat de relatie tussen naakt (erotisch getinte acties) en borstkanker bij een groot deel van onze achterban (vrouwen met borstkanker) als kwetsend wordt ervaren." En ook: "Pink Ribbon wil dit te allen tijde voorkomen."

En dus nemen ze het geld niet aan.

Kijk, daar sta je dan als goedwillende student die graag een lolletje uithaalt, piemelnaakt te kijk voor de ganse natie. Of is het andersom? Staan de dames van Pink Ribbon te kijk? Dacht

het wel, eigenlijk. Want hoe weten ze zo zeker dat een groot deel van de achterban zo iets als kwetsend ervaart? Verliest een vrouw meteen elk gevoel voor humor als ze behandeld wordt voor een fout knobbeltje? Is dat een van de bijwerkingen? En is alle erotiek in die omstandigheden voortaan taboe? Ik heb het via mevrouw B. even nagevraagd bij ervaringsdeskundigen en nee, er klopt niks van. Lachen is gezond, juist als je bang bent, dat is wetenschappelijk onderzocht, en seks of erotiek hoeft je ook niet meteen aan de kant te zetten. Je hebt misschien wat minder zin (ik citeer opnieuw mevrouw B.), maar dat wil nog niet zeggen dat je er tegen bent en dat je een blote roeier van 22 jaar als kwetsend ervaart. Het idee! En draai het eens om: stel dat de anti-prostaatankervereniging de opbrengst van een blote meidenkalender kan krijgen. Gaan die mannen dat weigeren? Haha, welnee, ze kopen hem zelf en hangen hem gniffelend boven hun bed op.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder